

I. felvonás

Az Elfeledett Háború

10. fejezet

A Tizennegyedik
Napon

Tizenhárom nap telt el azóta, hogy Rya legyőzte a merénylőt, s meghozta élete legnehezebb és legkockázatosabb lépéseinek legújabb képviselőjét. Bármennyire is állt stabilan akkor, egy kés által vájt sebbel az oldalán, mindenképp maradnia kellett, amíg rendbe nem jön a sérülés. Hans tudta, hogy három-négy nap és kutya baja sem lesz, hiszen egy erős gyermek. Viszont úgy vélte, mindenképpen ráférne egy kis pihenés, nem csak ezért, hanem mindenért, amin keresztül ment.

A lelkére kötötte, hogy két álló héten át nem mozdulhat el az állomásról, és semmi mást nem csinálhat, csak pihenhet. Mi tagadás, a lány nem ellenkezett túlzottan. Elege tett már a Köztársaságért és a galaxisért, egyelőre. A létesítmény gyönyöreit, a kiszolgálást, és a szinte már sosem látott kényelmet – egy jedinek teljes ellátás jár! – kezdte már megszokni ugyan, de még mindig jókora örömét lelte mindebben. Sorra buktatta meg a protokoldroidja programját néhány okos kérdéssel, egyik csinos ruhát vette fel a másik után, igaz, ezúttal ismét a szokásosba bújt bele.

Emellett kipróbálta az étkezde minden egyes fogását, az utolsót, a legjobbat az utolsóra tartogatva. Bár ez a hússzerű valami sem volt rossz, melyet olyannyira megfűszereztek, hogy akár egy darab száraz kenyér is lehetett volna, akkor sem tűnt volna fel neki a turpisság. A többi katona persze egyfolytában csak panaszkodott az íze miatt, pedig ő nagyon is finomnak találta. Persze számára ezelőtt nem az volt a kérdés, hogy mit, hanem: eszik-e egyáltalán az este? Így nem támasztott akkora elvárásokat, sőt, szinte semmilyen sem. Közben érvényesült egy újabb remek tulajdonsága. Önfeledten tudta élvezni a jó pillanatokat, maga mögött hagyva a rosszakat, és bele sem gondolva, hogy mint minden, ez is véget érhet.

Ennek köszönhetően nem érdekelte, hogy a holnapi lesz az utolsó nap, és aztán ismét mehet vissza a harcba. Tudta, érezte azon gyönyörű nap szépségét, és azt, hogy egy életen át dédelgetni fogja majd az álmai közt.

Nem sokkal az utolsó falat jóízű elfogyasztása után szélesre tárult az étkezdébe vezető masszív duracélajtó, s a twi'lek eleinte rá sem hederített. Még egyszer, utoljára belekortyolt a poharába, végleg kiürítve annak tartalmát, aztán egy ismerős arcra lett figyelmes. A régi, új... a mostani mestere volt az, csak azt nem értette, *mit keres itt*.

- Hans, örülök, hogy eljöttél – hajtott feje előtte köszönésképp.

- Most még ezt mondod – nevetett fel a férfi, aki már kezdte megszokni a tudatot, miszerint a padawanja volt az, aki kihúzta a csávából. Ő megtette, mire még az élete szerelme sem volt képes. Mindazonáltal, ez koránt sem jelentette azt, hogy minden megváltozott volna. Rya a Jedi Rendben való helyét tette kockára, s hogy ezt megtehesse, felemésztette a tette után járó dicsőséget. Arkam tábornok mellett ismételen nem más, mint egyszerű tanítvány. A férfi kezében van az élete, és a jövője egyaránt, csak épp sokkal nagyobb léptékben, mint azt Hans valaha is gondolta volna. Ha elbukik, és újfent árulás gyanújába keveredik, Rya is vele bukik majd. – És, élvezed a vakációt? Nem mondom, azért azt a kötést legalább már álcaként is hordhatnád – vetette fel a nyilvánvalót, a lány legújabb sérülésére eresztve szemeit. A vágást nem takarta semmi, s nemhogy heg, de már varr sem nagyon maradt utána.

- Igen, nem is olyan rossz rendszeren is enni. Miért?

- Mert már véget ért – csattant fel nemes egyszerűséggel.

- De... nem két hetet mondtál? Még maradt egy nap – kerekedtek ki Venn halványkék szemei. Még jó, hogy eddig bele sem gondolt mindebbe. Legalább ezt a tizenhárom napot élvezhette, bár megbánta, hogy holnapra hagyta a legjobb desszertet. Minden esetre, legalább megmaradt a tudat, hogy még később, mikor ismét itt jár, már nyugodt szívvel fogyaszthat belőle. Csak türelmesnek kell lennie.

- Bocsi, de most szükségem lesz rád. Ehhez ketten kellünk – a lány szemei ekkor még az előbbinél is kérdőbbé váltak. Mintha csak annyit sugalltak volna: *Mihez?* – Az Ilyumot megtámadták. Xesh minden létező hajóját felsorakoztatta ellenünk. Te is tudod, hogy milyen fontos az a rendszer – tartott egy félmondatos eligazítást.

- Még az életemben nem hallottam róla – felelte a lány teljes természetességgel.

- Még nem? – ráncolta a homlokát Hans. – Te a fejedet nem ütötted be aznap? – aztán csak felötlött neki, hogy négyezer év elég sok idő, tehát az bolygó már jöllehet, nem is létezik. Biztosan eltörölte egy nagy háború, valamikor a távoli jövőben. Hiszen most nem veszhet el, még koránt sem. – Nos, hol is kezdjem. Az a hely olyan, mint az Alderaan, kivéve, hogy ott ásta be magát a fél seregem. Már odaküldtem a másik felét is, de még nem érkezett hír a fejlemények felől. Ha elveszítjük, az állomást már könnyű szerrel támadhatja Xesh, aztán a Naboot, és a következő pillanatban Dodonna admirális azon kapja magát, hogy egyszerre kell vele és Revan flottáival viaskodnia. Szóval, ha Ilyum elesik, ennek a háborúnak nagyon hamar vége lesz.

Ilyum... pedig mintha Sohta mondott volna valamit... – tűnődött magában a lány, de hamar ráeszmélt, hogy felesleges. Mindegy mi történt akkor, az csak elrettentené őt. Immár őszintén hiszi, hogy a galaxis szövete nagyon is képlékeny, és valaki, jöllehet maga Darth Xesh idejött, hogy mindent fenekestül felfordítson. Tehát a sith és ő az egyetlenek, akiken a rendszer sorsa múlik. Senki máson, még Arkamon sem.

- Mikor indulunk?

Egy nappal később:

Tán a sors egy újabb különös fintora lehetett, hogy a nap, melyről azt hitte, kész vágyálom lesz, rémálomba torkollik majd, mikor megékeznak. Sőt, már meg is érkeztek. A Matchmaker sebesen suhant elő a csillagok ragyogó özönéből, egyenesen egy zöldellő, étellel teli planéta fölé érkezve. Melyet a hálál már nagyon is megtalált.

Erre a napra valóban emlékezni fogok, még hozzá egy életre... – sziszegte a lány gyermeki elméjében, mialatt egy ádáz űrűtközet kezdett kibontakozni a szemei előtt. Hatalmas köztársasági és birodalmi hajók vívták kegyetlen harcukat egy olyan világ felett, amely már csak úgy ontotta magából a tüzet. Valamiféle légvédelmi rendszer lehetett, melynek zöldes nyalábjai könnyű szerrel szelték keresztül az interdictrokat, már amelyek túlságosan is közel merészkedtek. A nagyrészükkel már nem tudtak mit kezdeni, velük mindenképpen a kalapácsfejű cirkálóknak kellett elbánniuk.

Ryának csak ekkor tűnt fel, hogy ezen étellel teli világ már fele annyira sem oly zöld, mint azt a mestere állította. Az irdatlan erejű űrvédelmi lövegek dacára már javában dúlt a vérontás a felszínen, ahol egyik gigászi lánggomolyag hasította a másik után a roppant erdőségeket. Még innen, kozmosz ezen távoli pontjából is jól láthatta a lángnyelveket, s a koromfekete füstjüket.

- Hihetetlen... – sóhajtott fel a twi'lek keserűen, első kézből látva, ahogyan az egyik Hammerhead oldalát forró lángözön nyelte el. A mellette suhanó vadászgépek hiába küzdöttek az ISF osztályú vetélytársaik tengernyi képviselőjével. Könnyű szerrel átsuhantak a soraikon, majd rátörtek a súlyosan sérült hajótestre.

A vörösesen izzó lézerözön úgy hasította szét, akár egy konzervet.

- Már innen sem valami szép látvány. Közelebről sokkal rosszabb lesz – tette hozzá Hans, aki ezúttal átengedte a pilótafülkét Leonnak, s Hawk-é lehetett a főlöveg. Azt mondták, hogy nekik ez sokkal jobban megy, és a tábornok épp most, a legkockázatosabb percben döntött úgy, hogy megnézi az elsőre kissé nagyzolónak tűnő állítás mögötti valóságtartalmat. Egyébként is, neki bőven lesz dolga odalent.

Minek is fárasztani ki magát a móka legelejénél?

- Már biztosan jött valami hír. Hogy állunk? – kíváncsiskodott Venn, bár legbelül jól tudta, már a pusztá látottakból is sejtette, hogy nem túl rózsás a helyzet.

- Olyan, mint a Tatooine-nál, csak most nem vonulhatunk vissza... – idő közben elakadt a lélegzete. Merőben más volt innen, a viszonylagos távolból nyomon követni a csatát. Így olyan dolgokat is megláthatott, melyet sosem akarna.

De ha már meglátta, muszáj volt végignéznie. A saját szemével látnia, ahogyan az egyik interdicator minden egyes lövegét az előtte bátran tornyosuló hammerhead felé fordítja. Az a hajó már megsérült, több helyről is hevesen lángolt a hajótest. S elhárítópajzs híján nem volt, mi gátat szabhatott volna lézerözönnek. A sith cirkáló másodpercek alatt darabokra hasította a kalapácsfejű orrrészt, majd a hátsóbb részek következtek. A hajó szép fokozatosan kezdett alászállni a halálba, mikor a főreaktora is megadta magát, hatalmas lángrengeteget, s a halál pusztító özönét előidézve.

Az alig háromszáz méteres monstrum után egy másik cirkáló is sorra került, amely nem tudott, nem is tehetett mást, mint a sérülékeny oldaláról vegye fel a küzdelmet. Innen a Hammerhaed alig néhány elhanyagolható lézerágyúja meredhet rá az ellenséges hajóra, míg annak szinte az összes nagyobb lövege, mely azon az oldalán helyezkedett el. Az egész nem foglalt magába többet, mint néhány másodpercet.

Egy, kettő, tán még huszonhárom vörösesen izzó lézernyalábot is kibírt az oroszlánszerű küzdő köztársasági hajó, mielőtt az oldalsó pajzsa végleg megadta volna magát a pusztító tűznek. A következő találatot még kibírta a fémes burkolata, de az azutának már semmi sem állhatta az útját. Azáltal, hogy épp a sérült részbe száguldott a veszedelem minden egyes szikrájának kíséretében, már semmi sem állhatta az útját a cirkáló belseje felé, és még azután sem. Egyszerűen átsuhant rajta a lézer, hatalmas lángnyelvet szítva mindkét oldalon. S ekkor újabb találatok érkeztek.

Egy szempillantás elteltével nem maradt több az egykor délceg cirkálóból, mit egy ádáz forróság közepette izzó roncsrengeteg. A fémes darabok magányosan, mégis zömegével sodródtak az űrben, mikor egy váratlan dolog, pontosabban az egyik űrvédelmi löveg következett. A fenyegető interdicator ekkorra már jócskán meggyengült pajzsa menten összeroppant, így egy kékes villanás keretében hasadt ketté a roppant hajótest. A gyilkos, az eddig vérengző, veszedelmes vad végül elérte a méltó büntetését. De már így is túl sok áldozatot szedett.

- Mint látod, az űrvédelem tartja bennünk a lelket. A lövegek zárótüze nélkül Xesh flottája egy szempillantás alatt átgázolna rajtunk. De még így is ízekre szednek minket. Már szoltunk a Tanácsnak, a Szenátusnak... mindenkinek, hogy küldjenek segítséget. De eddig semmi. Egyszerűen nem fogják fel, hogy ha itt vesztettünk már véget ér a háború. Dodonna egy ügyes admirális, ezt meg kell hagyni. De senki, még ő sem bírhat el két ilyen veszedelmes ellenféllel.

- És mi hová megyünk? Gondolom, csak van valami célod, egy terv, amivel még egy kis csapat is fordíthat a felálláson – elvégre, ha mégsem így lenne, akkor miért épp itt, és nem az egyik hammeren vezeti a csatát? És rá mégis miért van olyan elképesztően nagy szüksége? Valamit forgatnia kell a fejében.

- Xesh tartott tőle, hogy az űrvédelemmel direkt kilövetnének a hajóját, hogy így vonjuk ki a harcból. De tudta, hogy a győzelem érdekében a harctéren kell lennie. Így amint létrehoztak egy hídfőállást az egyik, a lövegek számára sajnos holttérnek számító területen – nem fedték le az egész bolygót, csak a fontosabb kontinenseket – gondolt egyet, és barkácsoltatott magának egy palotát, de valami iszonyat nagyot. Onnan vezeti a harcot, és nekünk gondoskodnunk kell róla, hogy ott is haljon meg.

- De, ha mi keresztülvágunk a flottán, megrohamozzuk a palotát, és megöljük Xesht, attól még nem ér véget a csata – szögezte le Rya a nyilvánvalót. – Tehát, ha sikerrel járunk, ez a bolygó akkor is a Birodalomé lesz.

- De vezető nélkül már nem tudnak tovább menni. Szépen felörlődnek a saját mocskukban. Belefeledkeznek a belső viszályaikba. A többieknek bőven elég ideje lesz ahhoz, hogy kifüstölje őket Ilyumról, aztán az egész galaxisból.

- És mi hogy fogunk kijutni? – folytatta a kíváncsiskodást, kérdő tekintettel. S a halványkék szemek már méltán tudatták Hansal, hogy a lány már rájött a tragikus feleletre, csak épp nem hitte el. Ezért megerősítést kért tőle.

- Sehogy...

Rövidesen a Match szembesült az elkerülhetetlennel. Syrus immár túl közel járt az ellenséges hajók adáz lézerözönének elkerüléséhez, és már kezdettől fogva érezte, hogy ennél a pontnál nem lesz választása: egyenesen keresztül kell masírozniuk az általa még soha nem látott méreteket öltő ütközetben. Az ő és Hawk dolga lesz ezt lehetőleg egyben megcselekedni, de ezután valószínűleg az feladataik véget érnek.

Mit ér egy klón és egy pilóta Darth Xesh ellen?

- Kapaszkodjatok! Mint mondtam: rohadt gyors lesz, de nem kellemes – kiáltotta hátra a társainak, enyhén kárörvendően. A hajóvezetés olyan, mintha csak egy sikló, vagy egy fogat lenne. A sebes, olykor szinte már logikátlanul nyakatekert manőverek hatásai nem mutatkoznak meg a sofőrön, ő három orsót is leírhat az űrben, mégis széles mosoly marad az arcán. De a társai... már az elsőnél heves rókázásba, majd remélhetőleg a zacskók eldobatásába kezdenek. Azt azért még ő sem akarhatta, hogy a leszálláskor hányásban ússzon a fél fedélzet. *Pedig ez lesz...*

- Eszedbe ne jusso... – hallatszott Hawk mély hangja, amikor az eszelős pilóta már csak kilométerekre járt az egyik ellenséges hajótól. Nem látszott valami sérültnek, így biztosan egyben lesz, mikor elsuhannak mellette.

Az ágyúk pedig lassúak, s a nagy tűzerejük miatt egyetlen ép elméjű ember sem merne elhúzni felettük, így ha mástól nem is, de IFS osztályú vadászgépektől teljes biztonságban lesznek. Többek között a klón ezért is ellenezte a dolgot, elvégre az már az ő sara lett volna: úgy végződhetett volna a nap, hogy az övé a dicsőség is, nem pedig egy eszelős pilótáé, aki szinte megrohamozni készül egy interdictort.

Sőt, már bele is kezdett.

Nem túl meglepő módon a roppant birodalmi monstrum minden egyes lövege feléjük fordult, szép lassan, fémes nyikorgásuk közepette ráállva újdonsült célpontjukra. A kezelőik bizonyára már alig várták a pillanat elérézését, mikor egy újabb féleszűvel végezhetnek. Gyakorlatilag felfalva azt reggelire. Már csak néhány másodperc hiányzott az ideális szöghöz, sőt, mostanra már annyi sem.

Bizonyára még maguk a lövészek sem tudták, hány lézérágyúval próbálták leszedni ezt a parányi, IS stock osztályú könnyű fregattot. Csak azt látták, ahogyan a kicsiny csillaghajó felé megszámlálhatatlanul sok lézernyaláb kezdi hasítani a kozmosz végetlenét. Már majdnem elérve azt, amikor is ugrott egyet az egész, mintha csak szöcske módjára pattant volna egyet az űrben. Leon terve tökéletesen bevált.

Persze a neheze még csak most következett, miután a hajótest alatt zavartalanul elsuhant a megannyi lézernyaláb felett, újabb hajmeresztő manőversor következett. Bár Hans nem hitte el az indulást követően, de Syrus tényleg egy, még számukra is gyilkos módon repült. A Match úgy cikázott a tűzáradatban, mintha azok csak lassú kődarabok lennének. A roppant birodalmi ágyúk minden létező helyre lőttek, ahová a férfi csak mozdíthatta a gépét, legalábbis ahová szerintük mehetett. Egyszerűen még elképzelni is lehetetlen volt, hogy tudott valaki egy éles fordulót követően véghezvinni egy dugóhúzót, hogy fél pillanat elteltével már leszegje a gép orrát, aztán máris orsózni kezdjen. S ennek végeztével látszólag újrakezdje az egészet, ám mégis merőben más manővert kikerekíteni a kormányozdulatokból.

Egyetlen lézernyaláb, annyi sem érte el a hajótestet, Leon tényleg a leggyorsabb pilóta volt, kit a galaxis valaha is ismert. Persze ez csak egyetlen cirkáló volt, a halál sebesen záporozó özönének megannyi képviselője közül. A harctéren ekkorra már mindenütt a lángoké volt a főszerep, a vörösösen és zöldesen izzó lövések egyetlen biztos végtermékén. Egy narancssárgás tűzgolyó hol birodalmi, hol köztársasági áldozatot képviselt, de sokkal inkább szövetségest, mintsem ellenségest.

- Vigyázz! – ragadta meg a szót Hans, amint látta, hogy a mellettük vöröslően izzó kalapácsfejűje már nem csak a haláltusáját, hanem a teljes elporlását próbálja elkerülni. A rövidesen mellette felbukkanó interdictor kapitányát nem is érdekelte, hogy az a hajó még mindig előtte van. Kihasználva a saját cirkálóját szinte még teljesen ép elhárító mezejét, teljes energiára parancsolta a hajtóműveket.

A kékes fényözön pedig egészen addig taszította a szürkés testet, mígnem sorkerült a beláthatatlan következményekkel járó ütközésre. S csakugyan a birodalmi által megjósolt végeredmény született. A hajó orra könnyű szerrel, szinte már lándzsaként hasította keresztül a már sérült ellenfelét, az gyakorlatilag méterről-méterre hamvadt el a kékes pajzs felületén. Így már szinte semmi sem maradt közte és Hans tábornok kicsiny hajója felett. Melynek véghez kell vinnie az utolsó útját.

Egy sorsdöntő, s egyben öngyilkos küldetésbe.

- Ezek most szórakoznak velem? – nevetett fel Leon, miközben egy könnyed kormánymozdulattal kerülte ki a hirtelen útjára eresztett lézernyalábok egyikét, majd szinte zavartalanul tette meg ezt a következővel. Mostanra már teljesen eggyé válhatott a gépével, s belátta, hogy ennél talán már nem is akadhat könnyebben manőverezhető gépezet. Legalábbis ebben az idősíkban, és a galaxis ezen különös szegletében. Ám ekkor egy újabb ádáz fenyegetéssel kellett szembenéznie.

Mikor a birodalmi hajó szürkés, tömör lándzsaszerű orra még javában kezdte fordulóját a Match felé, egyik kisebb feketés pont törte meg az ábrázatát a másik után. Kicsiny vadászgépek voltak ezek, alighanem ISF-ek.

Elvégre egy könnyű fregattot csak ritkán szoktak a nagy hajók leszedni, hiszen nekik is megvannak a maguk ormótlan ellenfeleik, – de már egyre kevesebb és kevesebb – így nem meglepő, hogy a kisebb titánokra hagyták ezen jelentéktelennek tűnő problémát. A keskeny, előremeredő szárnyakkal és hosszas vezérsíkok által szabdalta gépezeteket pedig már csak másodpercek választották el a céljuktól.

- Hawk! Asszem eljött a te időd! – kiáltotta hátra a társának, aki a lövege meglepően pontos képet adó kijelzőjére pillantva csakugyan megpillantotta a kérdéses gépeket. Na, ha valamikor, akkor most kifizetődnek a gyakorlatok. A négyezer évvel későbbi Köztársaságban oly sokszor került már a gyakorlótermek valamelyikébe, de igazából sosem robbanthatott apró darabokra egyetlen élő ember által vezetett vadászt sem. *Ideje bepótolni a lemaradást.*

S amint a tudat szele végigment a klón tudatán, kék szemei máris tudatták vele a vegyes érzelmekkel teli tényt: hét gép érkezett lőtávolságba, vagyis nyolc... tíz!

Eleinte nem hitt a szerencséjének, de most, már kezdett kiábrándulni a sors egymást követő akadályaitól, melyek szinte már logikátlanul jönnek. Bármennyire is kemény, sőt, rettenthetetlen harcosnak képzelte magát, most mégis megremegett a keze. Ám mégis egy harcos vére folyt az ereiben, így bátorságot kellett, hogy tudjon meríteni a lelkébe, a génjeibe programozott parancssorból, melyek nem csak a féktelen öldöklésre, hanem minden másra is felkészítették. És az elvben briliáns ötlet csakugyan működni kezdett. Elmúlt a görcsös rángás, akárcsak a félelem.

Csak ő és a lövegtorony létezett, semmi más.

Az első ellenséges gépet menten ketté is szabdalta az első lövése, már csak kilenc célpont maradt... *nem, tizenegy. A kriff essen belé ebbe a rohadt háborúba... hát már nincs egyenlő felállítás?! –* ekképp hőbörgött magában a klón, mikor az első pokoli erejű lézernyaláb belehasított a Match egyre inkább gyengélkedő elhárító mezejébe. Mint mindenki, ő is tisztán érezte a féktelen rázkódást, mintha más sem létezett volna egy röpke pillanat erejéig, csak az a fránya becsapódás.

- Mit csinálsz te baktavadék?! – csattant fel Leon mérgesen, kinek immár tizenegy ISF együttes tűzereje elől kellett menekülnie, ez egy jóval lassabb hajóval sokkal, de sokkal nehezebb feladatnak ígérkezett, mint azt kezdetben hitte. Különösen akkor, ha még egy valamire való lövész sem foglalatoskodik azzal, mivel a leginkább kellene.

- Próbálom, de... – mentegőzött Hawk eleinte, aztán egy újabb ádáz lézernyaláb becsapódásának kétségkeltő pillanatában rájött, hogy ezzel a stílussal tényleg nem

fog valami sokat elérni az ellenség köreiben. – Csak fogd be, és vezess! – harsogta mély torokhangon, jóval erélyesebben, mint azt eredetileg tervezte.

De mi tagadás, ez meghozta a hatását.

A sith ISF-ek egymás után hamvadtak el az új életre kelt klón megsemmisítő erejű lézerzőnében. Ők csak egyszerű harcosok voltak, kik természetes úton születtek, maguktól tanulták a harcot, semmi sem módosította a génjeiket. De Hawk, ő már a harc ezen rettenetes – valamint minden más – formájára született. A szó szoros értelmében a vérében volt az egész. *Ezek a hitvány szerzetek mit tehettek ellene?*

Ám maga a mennyiség is egy számottevő tényező volt ezen a térem, így méltán fogalmazódhatott meg a kérdés a klón elméjében, mikor egyik vadászgép felrobbant, s máris kettő érkezett a helyébe: *Vajon a puszta genetika elég lesz-e?*

Ekkorra nem csak odafent, hanem odalent is a harc legkegyetlenebb formáié lett a főszerep. Vörösesen és zöldesen izzó lézernyalábok hasítottak át a száraz levegőn, keresztül-kasul a roppant harctéren. A köztársaságiak tudták, hogy már nem tarthatnak ki sokáig, hogy Ilyum már az első birodalmi cirkálók érkeztekor elveszett.

Minden parancsnok és tábornok számára leesett a tény, miszerint, ha Darth Xesh élve sétál ki innen, a következő ilyesfajta csata már Coruscant akkorra már romokban heverő világa felett lesz. Nem volt választásuk, de nem is tehettek volna mást. A bátor katonák, kik azelőtt az űrvédelmi lövegeket vitézül őrizték, most egy nagyszabású ellentámadás részesei lettek. Így harcok már itt, a hatalmas palota éles vonalainak az árnyékában zajlottak. Az főerők Hans várakozásainak megfelelően támadtak.

Megkísérelték a lehetetlent, amíg megtehették.

Tán a legmeghökentőbb dolog az egészben az volt, hogy nagyon is jól haladtak. A megannyi kékesen, zöldesen és lilásan izzó penge tulajdonosai egyre hátrébb és hátrébb szorították az ádáz ellenfelet. Így minden összeomlott ugyan a lövegeknél, de legalább felcsillant a remény a hosszú távú győzelemre.

A feketés árnyalatú, keskeny, az égbe magasodó épület felé gördülő tankok, harcászati droidok, egyszerű, ám állig felfegyverzett emberek tömkelege, és a viszonylag kevés Jedi lovag egyetlen üzenetet hozott a sith számára:

Az uralma hamarosan megdöntetik, mindörökre.

Most bizonyára elkeseredetten, remény vesztve figyelte, ahogyan az eddig bátornak, sőt, rettegettnek tartott katonái gyáva kutyák módjára rohantak a hatalmas épület fémes oltalmába, valamint a körülötte kialakított lövészposztók fedezékei mögé. S az ádáz ellenség egyre közelebb került a kapukhoz, szinte már döngetni kezdték azokat, mikor egy újabb csapás következett. Hirtelen megnyílni látszottak a fellegek.

Mögülük egy háromszáz méter hosszú veszedelem, egy Hammerhead szállt alá, a kalapácsforma orr része vérszomjas ragadozóként leselkedett a roppant épületre. Mintha a kapitánya kész lett volna rá, hogy Arkam tábornok vakmerő terve előtt vessen véget az öldöklésnek. Ezernyi apró darabra robbantva a palotát. Darth Xesh hadd vesszen oda a főlövegek ádáz ösztüzében.

Ilyen esetekben, mikor már csak percekre jár a haláltól, az ember bizonyára ideges, fel-alá járkál, és ha a Sötét Oldal egy elkötelezett követőjéről van szó, akkor még a

saját emberei közül is halálra ítéltet néhányat. Azonban ő nem ilyen volt, teljesen másképp cselekedett. Arcán széles mosoly húzódott, sárgásan izzó szemei csak úgy úsztak a diadalában. De várjunk csak... nem ilyen egy vesztesre álló sith ábrázata. Nem... ez egy élete legnagyobb győzelme előtt álló férfi tekintete.

Ha bárki is látta volna ezt hőseink közül, bizonyára fogalma sem lett volna arról, hogy mi érte ezt az embert. Tudván, hogy a győzelem leghalványabb reménye is szertefoszlott a lelki szemei előtt, talán végleg becsavarodott. Vagy tán úgy döntött, így várja be a végzetet. Azt egyikük sem hitte, hogy tényleg a diadalát várja be.

Nem is érthette, míg vörösesen izzó lézersugarak nem kezdték szabdalni az eget, egyenesen a köztársasági hajó mögül érkezve. A hajó fémes burkolata hirtelen csak úgy hányni kezdte a tüzet, a narancsos lángfelleget. Azok hamar ellepték ezen roppant úrbestiát, mígnem véglegesen kialudtak az eddig is éppen hogy pislákoló hajtóművek. Sokan azt hitték, most menten zuhanni kezd, de az ellenség iszonyatos erejű turbólézerei még most sem apadtak el. Egészen addig tépázták, vették, szaggatták a cirkálót, míg az darabokra nem hasadt, még a levegőben.

Az izzó darabokat hamar felkapta a lágy szellő, sebesen széthordva a harctéren. Hamvak hulltak alá az odalent küzdőkre, s aztán a legrosszabbak ereszkedtek alá az égboltról, mik valaha is alászállhattak a magasból. Két ormótlan interdictor törte meg a felhőket, több tucat, ha nem több száz vadászgép kíséretében.

Az ISF mindig is gyors és halálos fegyvernek számított az ellenség tárházában, a következő másodpercek sem cáfoltak rá erre. Tovább építették, már-már isteni szintre emelték az ádáz hírnevet. Ugyanis a kicsiny gépek úgy takarították el az útjukból a köztársasági harcosokat, akár egy jókora seprű az őszi faleveleket. Csak itt nem vastag szálak, hanem vörösesen izzó halálözön szelte keresztül a tájat.

Az egész nem is telt sok időbe, sőt, igazán csak kevéskébe.

A pusztítás végeztével mindenütt holttestek, s füstölgő sugárvetők heverték. Roppant harckocsik lángok közt roskadozó tetemei díszítették a harcmezőt, miközben egy délceg cirkáló roncsai szálltak alá a magasból, betetézve a káoszt és a pusztítást. Rövidesen nyilvánvalóvá vált, hogy egyetlen szem harcképes védő sem maradt, de ha mégis, akkor már megbújtak a holttestek közt.

Persze ezzel sokak tisztában is voltak odafent, így a roppant birodalmi cirkálók nem csak tiszteletköröket róttak a magasban, hanem alapos kezelésbe vették a környezetüket. S csakugyan felpattant néhány, a magasból csak hangyának tűnő valami a talajról, mielőtt felperzselt volna a felé érkező lézernyaláb forrósága.

Ám ekkor, mielőtt minden elveszett volna, egy narancssárgás lánggomolyag tűnt fel a felhős égbolton, átszelve az alkonyt, egyenesen a palota felé zakatolva. Az egyetlen hajó volt az, mely még mindig magával hozta a reményt. Az egyetlen, melynek bátor legénysége még hajnalt tud kovácsolni az alkonyból.

De a sors jegyzetei szerint soha, semmi sem tökéletes. A Matchmaker nem csak a remény, a szabadság üstököseként, hanem tehetetlen roncsként suhant a hamu fedte talaj felé. A Leont üldöző vadászgépek szitává lyuggatták a hajót, mielőtt beléphettek volna a légkörbe, de ahhoz, hogy idáig eljusson, még mindig működni kellett. Valaki, vagy valami nagyon is vezérelte ezen kicsiny úralkalmatosságot. Hiszen az orra még

meg is emelkedett, mielőtt megcsókolta volna a talajt, s hosszas sáncot vájt volna a humuszban. A talajon, hol már eddig is ezrek lették meg a végzetüket.

- Mi történt? – törte meg Rya fiatalos hangja a csendet a kényszerleszállásnak csak meglehetősen ambiciózusan nevezett valami végeztével. Körülötte ismét szikrázó vezetékek és leforgácsolódott fémdarabok heverték. Viszont a társai is ott voltak mellette. Legalábbis Hans mellette volt, de sehol sem látta, vagy érezte a többieket.

- A szokásos – vágta rá a mestere nemes egyszerűséggel, s felé nyújtotta az izmos karját. A lánynak eddig fel sem tűnt, milyen roppant ereje van a férfinak. – Jól vagy? – eközben már fel is húzta egy erőteljes mozdulattal.

Örömmel tapasztalta, hogy a lány egyáltalán nem tántorgott, mikor elengedte. Biztosan állt lábain, tehát nem szenvedett komoly sérülést.

- Még mozgok – felelte a lány megkönnyebbülve. Úgy tűnik, abban a szerencsében részesült, hogy ismét egy karcolás nélkül megúszta az egészet. Szerencsére ezúttal a tábornok is részesült ebben. – De hol vannak a többiek? – fordította kérdővé szeméit.

- Mondjuk a pilótafülkében? – kiáltotta hátra Leon, majd csak kitántorgott a romossá vált helyiségből. Rajta már húzódott egy két véres, de nem túl vesztes seb. Különösen a mellkasán, a fején és a karjainál. – Még szerencse, hogy én vezettem. Ezt a gépet így senki sem tette volna le még egyszer, az biztos – idő közben igyekezett leporolni magát, amikor is a sérüléseken kívül egy újabb ádáz tudat hasított a lelkébe. Valaki még mindig hiányzott, s mielőtt még megkérdezhetné volna, más tette szóvá.

- Hol van Hawk? – vetette fel végül Hans.

- Hawk rendben van, Arkam tábornok – próbálta a klón viccesre fordítani a szót a fájdalmas hangnemével, ám meglehet, hogy nem véletlenül ejtette úgy a szavak, mintha fájdalmak közepette vergődne. Nem is lépett ki a többiek színe elé.

- Akkor gyere elő, indulnunk kell – sürgette egy kicsit Rya.

- Az nem fog menni – rázta a fejét valahonnan, s a társainak beletelt némi időbe, hogy ráleljenek. A szabályosan kialakított étkezde melletti kabinban hevert, háttal a falnak, gyakorlatilag mozgásképtelenül. A lábát a szó szoros értelmében félbetörő duracélrúd egyszerűen nem engedte innen elszabadulni.

- Dehogy vagy jól, eltört a lábad! – szögezte le a twi'lek a teljesen nyilvánvalót.

- Attól még rendben leszek, amíg ti megmentitek a galaxist. Én különben sem érnék semmit – jegyezte meg Hawk a legfőbb aggályát.

- Nem hagyhatunk egyedül – rázta a fejét a lány, egyre csak azon törve a kobakját, hogyan is segíthetne rajta. Abba tényleg nem gondolt vele, hogy mit tenne Xesh egy egyszerű klónnal, bár jobban meggondolva, inkább egy nagyon is rendkívülivel.

- Én itt maradok, vigyázok rá – szólalt fel Syrus, menten oda is lépett hozzá.

- De... – értetlenkedett Venn. Pedig már annyira beleélte magát a tudatba, miszerint együtt vágnak majd neki ez életük utolsó küzdelmének.

- Igaza van, Rya, ők egyébként sem mehetnének – helyeselt Hans.

- Xesh egy sith nagyúr, nekünk esélyünk sincs ellene – tett rá Hawk még egy utolsó lapáttal, mely végleg eldöntötte a még csak kibontakozó félben lévő vitatkozást. – Őt csakis ti, igazi jedik győzhetitek le. Mi csak elkísértünk benneteket.

- Értem... akkor sok szerencsét – bólintott rá a twi'lek kis gondolkodást követően.
- Neked is – vizsgozták a többiek. – Az Erő legyen mindkettőtökkel.
- Akkor mire várunk még? Öljünk Sithet!

Amint kiléptek a roncsból, mely szinte a roppant palota égig érő orma alatt hevert, menten más kép tárult a hitetlenkedő szemeik elé. Még a várnál is jóval szörnyűségesebb. A bátor harcosok, a megannyi tank, vadászgép és szállítójármű, azok a bátor férfiak és nők, kik a Rendjük szimbóluma alatt estek el, rég meghaltak már. Csupán keresztüllőtt, kettészelt, vagy elhamvasztott holttestek maradtak utánuk.

S itt, a halál merő mezején, hol az akkor elpusztított kalapácsfejű cirkáló fémes, mind hevesebben izzó darabjai még mindig hamvak közt szálltak alá az égből, még Rya, a létező legoptimistább egyén sem hessegethette el maga elől a tudatot. A tényt, melytől mindketten tartottak ugyan, de mégis készen fogadták most, hogy ténylegesen is elérkezett: Akárhogy is végződjék, számukra már nincs visszaút.

Ez a történet nem egy méltán várt happy enddel végződik majd, hanem vérrel, hamvakkal, és könnyekkel. Éppen csak az a kérdés, hogy e két hős lovag, kik mindeddig hőiesen küzdöttek az igazukért, véghezviszik-e a rendeltetésüket, vagy pedig mind elbuknak, Ilyummal, a katonai állomással, s magával az egész Galaktikus Köztársasággal egyetemben...